

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 138/07-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VI/2 Pz 18/07 z 12. marca 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2007 doručená sťažnosť I. K. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) sp. zn. VI/2 Pz 18/07 z 12. marca 2007.

Sťažovateľ uviedol, že 30. apríla 1999 „... doručil bardejovskému súdu svoju žalobu o neplatnosť platobného výmeru na nájomné za užívanie bytu a služby s ním spojené s účinnosťou odo dňa 1. III. 1999, ako doplnok svojho pôvodného návrhu na začatie konania v tejto veci, zo dňa 29. III. 1999. (...) Okresný súd v Bardejove svojím rozsudkom pod č. k. 5 C 344/99-47, zo dňa 22. VI. 2004, moju žalobu vo veci samej v celom rozsahu zamietol a následne nepomohlo ani moje odvolanie, ktoré odvolací súd doslova v ničom neuznal, keď mnou napadnutý rozsudok prvostupňového súdu svojím konečným rozsudkom sp. zn. 3 Co 459/05-96 dňa 13. VI. 2006 bezvýhradne potvrdil. Vzhľadom k tomu, že tieto rozhodnutia súdov som považoval za priam škandalózne, ktoré najmä po profesionálnej stránke nemajú vôbec žiadnu úroveň a ani oporu v nijakom zákone a hlavne preto, že rozsudky nebolo možné priamo napadnúť súdnou cestou a ja som sa s týmito nemohol vôbec zmieriť, svojím písomným podaním, zo dňa 11. VIII. 2006, som oslovil priamo Generálneho prokurátora SR, aby proti tejto nezákonnosti a nespravodlivosti zasiahol podaním mimoriadneho dovolania na Najvyšší súd SR. V tomto svojom liste som na neho výslovne apeloval, aby môj podnet za žiadnych okolností nezasielal na vybavenie tu dole, vyslovujúc obavy, že z toho nebude nič, čo sa nakoniec následne aj plnom rozsahu potvrdilo! Teda, napriek tomu, že som si to neželal, GP-SR mi svojím prípisom sp. zn. VI/1 Pz 595/06-7, zo dňa 25. VIII. 06, oznámila nemilú a prekvapujúcu správu, že o spôsobe vybavenia môjho podnetu budem vyrozumený Krajskou prokuratúrou v P., ktorej tam bol môj podnet na realizáciu proti mojej výslovnej vôli ňou postúpený.

Dňa 31. X. 2006 som obdržal list Krajskej prokuratúry v P. sp. zn. Kc 2133/06-8, zo dňa 16. X. 2006, ktorým ma táto prokuratúra vyrozumela o tom, ako vybavila môj podnet, zo dňa 11. VIII. 06 a ktorý je tak nekvalifikovaný a ľahkomyselný, že je podľa mňa súci iba ak do smetného koša. Preto mi moje vnútro nedalo, aby som na neho nereagoval, a to sa stalo mojím opakovaným listom, zo dňa 4. I. 07, ktorým som sa znovu obrátil na Generálneho prokurátora SR, aby vec nanovo, ale iba z úrovne samotnej generálnej prokuratúry dal celú vec prešetriť a na tomto základe prípad v rámci mimoriadneho dovolania postúpil na doriešenie Najvyššiemu súdu SR. Ale ako nasvedčuje posledný list od generálnej prokuratúry pod sp. zn. VI/2 Pz 18/07-7, zo dňa 12. III. 2007, ani sám pán Generálny prokurátor SR si túto moju vec nezobral k srdcu a patrične to nedosledoval lebo aj táto odpoveď z generálnej prokuratúry je vlastne k ničomu! Preto

sa odhodlal pre podanie tejto ústavnej sťažnosti a pokiaľ s ňou na Ústavnom súde SR nepochodím, pôjdem s ňou ďalej“!

Sťažovateľ na základe týchto skutočností dospel k názoru, že «... opakovaným a nezodpovedným vybavením môjho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania došlo tu aj z centrálnej úrovne k dehonestácii právneho a ústavného inštitútu „právnej ochrany“, neposkytnutím mi ktorej zo strany GP-SR bola odňatá konat' pred kasačným súdom, ktorej pojem u nás pre tých, čo zodpovedajú za zákonnosť v tomto bordelárskom štáte, neznamená celkom nič»! V nadväznosti na to sťažovateľ tvrdí, že „... neposkytnutím mi právnej ochrany zo strany Generálneho prokurátora SR bola mi ním nepriamo znemožnená aj priama súdna ochrana pred dovolacím súdom, čím mi bola v súhrne odopretá spravodlivosť, ako taká“!

Sťažovateľ nemá žiadne pochybnosti o právomoci ústavného súdu na prerokovanie jeho záležitosti dôvodiac, že v danej veci ide o neposkytnutie vecnej a kvalifikovanej právnej ochrany zo strany generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“), ktorý je na to povolaný a plne zodpovedný, a to jednak podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ale aj podľa ústavy a dohovoru.

Pokiaľ ide o dodržanie lehoty na podanie sťažnosti, sťažovateľ poukazuje na to, že písomné vyrozumienie o spôsobe vybavenia jeho opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania mu bolo doručené 19. marca 2007 a od tohto dátumu odvíja začiatok plynutia zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty [§ 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

S poukazom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd vo veci samej takto rozhodol:

„1.) Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa ods. 1), čl. 46 Ústavy SR a ods. 1), čl. 6 Dohovoru v spojení s jeho čl. 13 o ich ochrane neposkytnutím faktickej právnej ochrany Generálnym prokurátorom SR a tým následne aj neumožnením súdnej ochrany sťažovateľových práv pred Najvyšším súdom SR v dovolacom konaní odmietavým postojom a postupom Generálnej prokuratúry SR v konaní v sťažovateľovom opakovanom podnete na podanie mimoriadneho dovolania, zo dňa 4. I. 2007, v právnej veci vedenej na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 5 C 344/99, porušené boli.

2.) Priznáva I. K. K. spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 150 tis. Sk (slovom stopäťdesiatšesťtisícokorún slovenských), ktoré je mu povinná Generálna prokuratúra SR uhradiť najneskôr do 2-och mesiacov od právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia.

3.) Ukladá Generálnej prokuratúre SR uhradiť trovy tohto konania na označený účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia.“

Sťažovateľ žiada aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho sťažnosti pred ústavným súdom poukazujúc na svoju sociálnu situáciu.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Vzhľadom na citované ustanovenia zákona o ústavnom súde skúma ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 201/03, IV. ÚS 100/04, II. ÚS 144/05).

Sťažovateľ namieta, že oznámením generálnej prokuratúry sp. zn. VI/2 Pz 18/07 z 12. marca 2007, ktoré mu bolo doručené 19. marca 2007, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Porušenie uvedených práv vidí sťažovateľ v označenom oznámení generálnej prokuratúry, ktorým bol vyrozumený, že generálna prokuratúra na základe jeho opakovaného podnetu zo 4. januára 2007 preskúmala podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre zákonnosť vybavenia jeho pôvodného podnetu z 11. augusta 2006 Krajskou

prokuratúrou v P. (ďalej len „krajská prokuratúra“), pričom dospela k názoru, že nie je potrebné prijatie iného právneho záveru, než aký bol sťažovateľovi v tej istej veci oznámený listom krajskej prokuratúry sp. zn. Kc 2133/06 zo 16. októbra 2006.

V závere svojho oznámenia generálna prokuratúra uvádza, že po oboznámení sa s obsahom pôvodného, ako aj opakovaného podnetu sťažovateľa „... a po opätovnom preskúmaní spisu Okresného súdu v Bardejove sp. zn. 5 C 344/99, neboli zistené dôvody na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku proti rozsudku Okresného súdu v Bardejove z 22. júna 2004 č. k. 5 C 344/99-47 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 13. júna 2006 č. k. 3 Co 459/05-96“.

Napokon generálna prokuratúra upozornila sťažovateľa, že podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre vybaví jeho prípadný ďalší opakovaný podnet v tej istej veci nadriadený prokurátor, avšak len za predpokladu, že by takýto ďalší opakovaný podnet obsahoval nové skutočnosti.

Predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Z týchto ustanovení je nad všetky pochybnosti zrejmé, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, využitie ktorého patrí generálnemu prokurátorovi. Nejde teda o základné právo sťažovateľa, ktoré by bolo možné zahrnúť pod ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy ani pod čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd stabilne judikoval, že na akceptovanie, resp. vyhoviecie podnetu na podanie návrhu na podanie mimoriadneho dovolania nie je právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie a generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť, ale má právo, aby orgány prokuratúry jej podnet riadne vybavili (III. ÚS 42/04).

Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie (táto voľná úvaha je vylúčená iba v prípade, že zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Ústavný súd v súvislosti s tým

vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05). Vzhľadom na to generálna prokuratúra nemohla odložením takéhoto podania, t.j. jeho neakceptovaním, spôsobiť namietané porušenie označených práv sťažovateľa.

Obsah označeného oznámenia o odložení podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania svedčí o skutočnosti, že generálna prokuratúra sa vecou náležite zaoberala. Z odôvodnenia jej stanoviska vyplýva, že podnetu na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 5 C 344/99 z 22. júna 2004 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 459/05 z 13. júna 2006 nemohlo byť vyhovené pre nesplnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 243e ods. 1 OSP.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), a stratilo tiež opodstatnenie zaoberať sa jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2007